

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru
judecător: A. Arhip
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
judecători: A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila

Î N C H E I E R E

30 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea mixtă
”STM Acord” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea
mixtă ”STM Acord” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Agenției pentru
protecția consumatorilor, cu privire la anularea actului de control și a prescripției,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău, din 07 februarie 2018, prin
care, a fost admis apelul declarat de Agenția pentru protecția consumatorilor și a
fost casată hotărârea Judecătoriei Chișinău din 09 iunie 2017, și emisă o nouă
hotărâre prin care, a fost respinsă ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată
depusă de Întreprinderea mixtă ”STM Acord” Societate cu Răspundere Limitată
împotriva Agenției pentru protecția consumatorilor, cu privire la anularea actului
de control și a prescripției,

c o n s t a t ă:

La data de 23 noiembrie 2016, Întreprinderea mixtă ”STM Acord”
Societate cu Răspundere Limitată a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Agenției pentru protecția consumatorilor, cu privire la anularea actului
de control AC 009586 din 06 septembrie 2016 și a prescripției PN 04321 din data
de 06 septembrie 2016.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că, la 06 septembrie 2016, la sediul ÎM "STM Acord" SRL, de către colaboratorii Agenției pentru protecția consumatorilor, a fost efectuat, un control, inopinat, în baza unei petiții, privind prestarea serviciilor de încadrare a studenților în programul de schimb educațional cultural "American Summer Work and Travel".

Reclamanta a indicat că, în urma controlului efectuat, a fost întocmit actul de control AC 009586 din 06 septembrie 2016 și prescripția PN 04321 din data de 06 septembrie 2016, prin care ÎM "STM Acord" SRL a fost obligată de a opera modificări, cu referire la unele clauze contractuale abuzive, din contractul privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel".

Nefiind de acord cu actul de control AC 009586 din 06 septembrie 2016 și prescripția PN 04321 din 06 septembrie 2016, ÎM "STM Acord" SRL, a înaintat către Agenția pentru protecția consumatorilor, o cerere prealabilă, care a fost înregistrată cu nr. 3556, la data de 03 octombrie 2016.

Reclamanta a invocat că, a fost informată, prin răspunsul numărul 27/09-778/3173 din 01 noiembrie 2016, de către Agenția pentru protecția consumatorilor, că cererea prealabilă nr. 3556, din 03 octombrie 2016 a fost respinsă din motiv că, analiza existenței abuzului în clauzele contractuale, se face de către instanța de judecată.

Reclamanta ÎM "STM Acord" SRL, consideră neîntemeiată, solicitarea Agenției pentru protecția consumatorilor, privind excluderea sintagmei "a munci și", din punctul 2 al contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel".

Astfel, reclamanta a indicat că, Agenția pentru protecția consumatorilor nu și-a motivat solicitarea de excludere a sintagmei "a munci și" din punctul 2 al contractului nominalizat. Solicitarea respectivă fiind una declarativă și neprobată. Ori, Agenția pentru protecția consumatorilor, urma să țină cont de faptul că, denumirea oficială a programului de schimb educațional cultural, este "Work and Travel", ce semnifică "Muncă și Călătorie".

Respectiv, reclamanta a indicat că este inadmisibil de a exclude sintagma "a munci și" din punctul 2 al contractului nominalizat, deoarece programul aprobat și oferit de Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii, oferă posibilitatea participantului la program, de a călători și a munci.

Cu referire la obiecția, expusă de Agenția pentru protecția consumatorilor, privind punctul 3 al contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", precum că, aceste punct al contractului este o clauză abuzivă din motiv că, nu caracterizează

la general obiectul contractului, reclamanta a calificat-o ca fiind una expusă în mod superficial.

Reclamanta a indicat că, punctul 3 al contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb, educațional, cultural, ”American Summer Work and Travel”, indică obiectul contractului, și anume, prin acest contract se organizează înscrierea și participarea la programul de schimb educațional ”Work and Travel”, iar participantul se obligă să achite costul programului și să respecte condițiile de participare la acest program.

ÎM ”STM Acord” SRL a motivat că, Agenția pentru protecția consumatorilor, urma să indice care sunt dezavantajele consumatorului și avantajele reclamantei, prin realizarea acestui contract. Reclamanta a menționat că, doar existența unui dezechilibru semnificativ între părțile contractante, poate genera o clauză abuzivă. Mai mult, reclamanta a menționat că, indicarea serviciilor oferite de reclamantă și a obligațiilor participantului la program, constituie o cerință obligatorie, impusă în cadrul programului de schimb educațional ”Work and Travel”, de către Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii.

Reclamanta a invocat că, este nejustificată solicitarea Agenției pentru protecția consumatorilor, privind excluderea din punctele 5.1, 5.2 și 5.3, ale contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, a mențiunilor, ce stipulează reținerea sumelor bănești de la consumator, în cazul neexecutării contractului.

Or, în punctele 5.1, 5.2 și 5.3 ale contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, nu se indică despre reținerea de la consumator, a sumelor bănești, în cazul în care ÎM ”STM Acord” SRL nu-și execută obligațiile, dar în cazul în care există vinovăția participantului la program pentru neexecutarea obligațiilor asumate.

Reclamanta ÎM ”STM Acord” SRL a menționat că, în baza contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, ”American Summer Work and Travel”, suportând cheltuieli operaționale, prestează participantului la program, servicii de încadrare și participare la programul menționat supra, așa ca: informarea participantului despre termenii și condițiile de participare la program, pregătirea și selectarea participantului pentru participarea la program și pregătirea pentru selectarea locului de muncă în Statele Unite ale Americii, conform cerințelor Departamentului de Stat al Statelor Unite ale Americii; pregătirea și suportul la alegerea locului de trai temporar, prin furnizarea informației veridice privind condițiile de trai; pregătirea și emiterea formei DS 2019, care reprezintă, document confirmativ al Departamentului de Stat al Statelor Unite ale Americii; organizarea și pregătirea participantului pentru

interviul la Ambasada Statelor Unite ale Americii, întru obținerea vizei; achitarea taxei SEVIS către Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii și a altor plăți către organizațiile sponsor din Statele Unite ale Americii; suport și asistență participantului la program, pe tot parcursul acestuia.

Astfel, reclamanta a invocat că, depune un volum de muncă enorm, în interesele participantului, de a fi înscris și de a obține permisiunea de participare la acest program.

Respectiv, reclamanta a motivat că, punctul 5.3 din contractul privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", în care este indicat că, prețul serviciilor de încadrare în program, este nerambursabil, este justificat prin faptul că, procesul de instruire și pregătire a participantului la program, necesită cheltuieli. Mai mult, reclamanta a menționat că, aceste clauze contractuale sunt coordonate cu partenerii ei, angajatorii din Statele Unite ale Americii, cu Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii și Camera de licențiere a Republicii Moldova.

Reclamanta a indicat că, este eronată obiecția Agenției pentru protecția consumatorilor, cu referire la faptul că, este abuziv punctul 6.2 al contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", prin care consumatorul este obligat să prezinte careva acte pentru înscrierea la program.

ÎM "STM Acord" SRL a motivat că, punctul 6.2 al contractului sus menționat, nu are un caracter abuziv și nu lezează, sub nici o formă, drepturile consumatorului. Cerința de a prezenta careva acte, și anume: curriculum vitae, buletinul de identitate, pașaportul internațional, certificat privind efectuarea de către participant a studiilor la facultate, cu frecvența zi, sporește șansa participantului de a fi înscris la acest program, de a obține forma DS 2019 și avizul pozitiv al Ambasadei Statelor Unite ale Americii în Republica Moldova.

Totodată, reclamanta a indicat că, nu sunt aplicabile litigiului dedus judecății, prevederile art. 3 al Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, nr.256 din 09 decembrie 2011, care definește clauzele abuzive. Or, contractul privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", este semnat de ÎM "STM Acord" SRL, cu fiecare participant în parte, constituind un act juridic negociat de părți, ce reflectă voința ambelor părți.

Reieșind din cele menționate supra, reclamanta consideră că, contractul privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", oferă protecție juridică și un echilibru între participanții la programul menționat, fiecare clauză contractuală având un caracter negociabil.

În drept, reclamanta și-a întemeiat pretențiile în baza art. 1 alin. (2), 3, 5, 16 alin. (1), 24 alin. (3), 25 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, art. 3 al Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii nr.256 din 09 decembrie 2011, art. 667 Cod civil și art. 5, 130, 118, 277 Cod de procedură civilă.

Astfel, reclamanta ÎM "STM Acord" SRL a solicitat anularea actului de control AC 009586 din 06 septembrie 2016 și a prescripției PN 04321 din data de 06 septembrie 2016, emise de Agenția pentru protecția consumatorilor.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 09 iunie 2017, a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea mixtă "STM Acord" Societate cu Răspundere Limitată împotriva Agenției pentru protecția consumatorilor, cu privire la contestarea actelor administrative și au fost anulate actul de control seria AC 009586 din 06 septembrie 2016 și prescripția seria PN 04321 din 06 septembrie 2016, emise de Agenția pentru protecția consumatorilor.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2018, a fost admis apelul declarat de către Agenția pentru protecția consumatorilor și casată hotărârea Judecătoriei Chișinău din 09 iunie 2017 și a fost emisă o nouă hotărâre prin care, a fost respinsă ca nefondată, cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea mixtă "STM Acord" Societate cu Răspundere Limitată împotriva Agenției pentru protecția consumatorilor, cu privire la contestarea actelor administrative.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că, actele administrative contestate sunt supuse verificării, sub aspectul respectării celor trei criterii, consacrate la art. 26 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, și anume: legalitatea în fond, emiterea conform competenței și respectarea procedurii prestabilite de emitere.

La fel, instanța de apel a reținut că, conform art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 256 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, o clauză contractuală nefiind negociată în mod individual cu consumatorul este abuzivă, în cazul în care creează, contrar cerințelor de bună-credință, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, în detrimentul consumatorului, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract. Se consideră întotdeauna că o clauză nu a fost negociată individual, atunci când a fost inclusă de către comerciant în prealabil și, din acest motiv, consumatorul nu a avut posibilitatea de a influența conținutul ei.

Totodată, instanța de apel a menționat că, conform art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 256 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, evaluarea clauzelor contractuale și decizia finală

asupra faptului că acestea sânt sau nu recunoscute ca fiind abuzive, se efectuează de către instanța de judecată. Agenția pentru Protecția efectuează controlul respectării prevederilor prezentei legi și constatarea clauzelor abuzive în contracte, la sesizarea consumatorului sau din oficiu, în condițiile legii.

Instanța de apel a stabilit că, Agenția pentru protecția drepturilor consumatorilor, a acționat în limitele legale și în corespundere cu scopul stabilit prin lege, la emiterea actelor administrative contestate.

Astfel, actele administrative contestate au fost emise cu respectarea competenței acordate prin lege, în corespundere cu normele legale, precum și cu respectarea procedurii stabilite. Iar, ÎM "STM Acord" SRL nu a demonstrat existența vreunui temei legal, prevăzut de art. 26 din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, pentru a se dispune anularea actelor administrative contestate.

La data de 09 februarie 2018, ÎM "STM Acord" SRL a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău, din 07 februarie 2018, prin care, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din data de 07 februarie 2018 și pronunțarea unei hotărâri prin care, să fie menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 09 iunie 2017.

În motivarea cererii de recurs, ÎM "STM Acord" SRL a indicat că decizia Curții de Apel Chișinău, din 07 februarie 2018, este una neîntemeiată, cu o interpretare eronată a prevederilor de drept material și procedural, iar instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și concluziile expuse în decizia recurată sunt în contradicție cu circumstanțele și probele anexate la materialele cauzei.

Recurenta a menționat că, la data de 06 septembrie 2016, la sediul ÎM "STM Acord" SRL, de către colaboratorii Agenției pentru protecția consumatorilor, a fost efectuat, un control, inopinat, în baza unei petiții, privind prestarea serviciilor de încadrare a studenților în programul de schimb educațional cultural "American Summer Work and Travel". Iar, în urma controlului efectuat, a fost întocmit actul de control AC 009586 din 06 septembrie 2016 și prescripția PN 04321 din 06 septembrie 2016, prin care ÎM "STM Acord" SRL a fost obligată de a opera unele modificări, cu referire la unele clauze contractuale abuzive din contractul privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel".

ÎM "STM Acord" SRL, a considerat că, instanța de fond corect a stabilit competența de a examina respectiva cerere de chemare în judecată, în temeiul art. 1-2, 16 al Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000. Or, ca urmare a emiterii actelor administrative contestate de recurentă, Agenția pentru protecția consumatorilor a vătămat în drepturi ÎM "STM Acord" SRL.

Astfel, prin emiterea actului de control AC 009586 din 06 septembrie 2016 și a prescripției PN 04321 din 06 septembrie 2016, Agenția pentru protecția consumatorilor a lezat activitatea zilnică a ÎM "STM Acord" SRL, în cadrul programului de schimb educațional cultural "American Summer Work and Travel", precum și dreptul recurente de a acorda suport și asistență în cadrul contractatelor internaționale, aprobate de Camera de Licențiere a Republicii Moldova și Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii.

Recurenta a invocat că, instanța de apel urma să țină cont de faptul că actele administrative contestate, contravin art. 3 și 5 Legea privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, nr.256 din 09 decembrie 2011, care stabilesc că, clauza abuzivă este clauza care nu este negociată individual cu consumatorul și este în detrimentul acestuia și care creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților contractuale. Or, aceste prevederi legale nu sunt aplicabile cazului dedus judecății, din motiv că, toate contractele semnate între ÎM "STM Acord" SRL și participanții la programul de schimb educațional cultural "American Summer Work and Travel", constituie acte juridice negociate, ce reprezintă voința comună a semnatarilor, realizată prin semnarea contractelor.

A mai indicat recurenta, ÎM "STM Acord" SRL că, prima instanță a soluționat corect cauza dedusă judecății, prin anularea actelor administrative contestate, în baza materialului probant privind volumul de acțiuni organizatorice, efectuate de recurentă, în interesele participanților la programul de schimb educațional cultural "American Summer Work and Travel".

Cu titlul de exemplu a acțiunilor organizatorice a ÎM "STM Acord" SRL, recurenta a indicat: prezentarea de către manager, a programului de schimb educațional cultural "American Summer Work and Travel", prin organizarea conversațiilor individuale și a seminarelor colective, care includ informații despre obiectul contractului, etapele și costurile programului, participantului fiindu-i oferită o foaie de prezentare a programului; organizarea cursurilor și seminarelor speciale de engleză; organizarea și pregătirea participantului pentru interviul la Ambasada Statelor Unite a Americii, pentru obținerea vizei.

Recurenta a motivat că, doar după participarea la aceste conversații individuale și seminare colective, participantului i se înmânează o copie a contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", pentru a-l studia și semna.

Respectiv, ÎM "STM Acord" SRL a concluzionat că, măsurile organizatorice indicate mai sus, denotă faptul că, contractul a fost negociat și pregătit de ambele părți.

Recurenta, ÎM "STM Acord" SRL a menționat că, lipsa clauzelor abuzive în contractul privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", se probează prin punctul 11 al contractului nr. 7977 din 08 septembrie 2015, încheiat între Mișcoi Mihail și ÎM "STM Acord" SRL.

Astfel, conform punctului menționat, participantul a confirmat că, a primit serviciile de informare și pregătire pentru programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel" și a fost informat despre termenele și condițiile de participare la acest program.

Recurenta a invocat că, prima instanță corect a conchis că, contractul privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", încheiat de ÎM "STM Acord" SRL cu participanții la program, este un act juridic negociat și nu prezintă un dezechilibru între părți. Or, Agenția pentru protecția consumatorilor, urma să indice în ce constă dezechilibru dintre părțile contractante.

Totodată, recurenta a motivat lipsa dezechilibrului dintre părțile contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", prin dispoziția de plată Invoce 4294, care demonstrează că ÎM "STM Acord" SRL, achită în interesele participanților la program, din surse proprii, o parte a sumei contractuale.

Recurenta a mai menționat că, din motivele relevate supra, la baza semnării contractului privind încadrarea studenților în programul de schimb educațional cultural, "American Summer Work and Travel", predomină interesul major al participantului la program.

Recurenta ÎM "STM Acord" SRL, a indicat că, instanța de apel a omis faptul că, toate aceste contracte, prin natura și esența sa juridică, reprezintă principii de drept internațional, contractele fiind coordonate și înregistrate la Camera de Licențiere a Republicii Moldova și la Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2018, a fost expediată recurentei, la 15 martie 2018, conform scrisorii nr. 3356 din 15 martie 2018 (f.d. 146).

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul, a fost depus de către ÎM "STM Acord" SRL, la 09 februarie 2018, cu respectarea termenului indicat la art. 434 Cod de procedură civilă.

La data de 27 martie 2018, în adresa Agenției pentru protecția consumatorilor a fost expediată copia recursului declarat de către ÎM "STM

Acord” SRL, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței, iar pînă la examinarea recursului, intimata nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului declarat de ÎM ”STM Acord” SRL completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că, normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care, acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că, aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs, cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, argumentele invocate în cererea de recurs depusă de ÎM ”STM Acord” SRL, nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar, se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv, numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța

atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 Cod de procedură civilă și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către ÎM "STM Acord" SRL, nu se încadrează în temeiurile

prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de Procedură Civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea mixtă ”STM Acord” SRL împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2018, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea mixtă ”STM Acord” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Agenției pentru protecția consumatorilor, cu privire la anularea actului de control și a prescripției.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan